

jutranjo zarjo so ponovno zaščemeli glasovi ptic pevč.

Življenje nad hudičevim prepadom je izziv in nekakšna uteha. Je zato prikritost sanjave otožnosti v njegovih očeh še bolj očitna? Kdo bi vedel! A kaj, ko skozi čas vse mine razen spominov in doživetij, ki očitno vodijo Martinov korak v višave. Mir je tam, če se ti ga zahoče, seveda, in slabo, pritlehno pač ostaja v dolini. Med gorami je celo mrak svetlejši, beseda pa zadobi gromko poveljavnost trenutka. Lahko se ponavlja, vendar ni trenutek nikoli ponovljiv, vedno znova je enkratno in doživet – kot srečanja s predsednikom Savinjskega meddruštvenega odbora. Vedno znova sklati iz svojih globlin kapnik modrosti, ki sicer bolj pritiče kakšnemu starčku kot pa nekoliko sivemu mladeniču sedemdesetih let.

Kdaj so naše planine najlepše, vas vprašam? Mar ne v skrivnosti vpetosti v svetlikajoče se belo inje, ožarjeno s prvimi žarki poznojesenskega sonca? Duh minulosti je resda nekoliko razbrazdal stene njegovega obraza in solza je orala gube. Kot Savinja, ko zaorje v drobovje skal pod ostenji Okrešlja. Orje in se peni, vedno znova čista in nedotakljiva, vsem vidna, last vsakogar in vendar nikogar.

O planinah govori spoštljivo – kar vidim njegovo odločnost, kadar zasluti nepravilnosti in izigravanje. Podružnica SPD je vedno v njegovih mislih – in ura, pravzaprav njeno nenehno tiktakanje. Poklicna deformacija ali izkušnja življenja? Oboje, bi si drznil trditi. Duh **Frana Kocbeka** je naseljen v njegovi planinski duši, vsem društvom želi biti dober predsednik. Prava beseda, izgovorjena na pravem mestu, postori več kot vsa dokazovanja in argumenti. Resnica je edina beseda, za katero se postavi Aubrechtov Tinko. Jo bo znal pravilno osvojiti tudi mladi rod, ki prihaja po njegovi uhojeni poti?

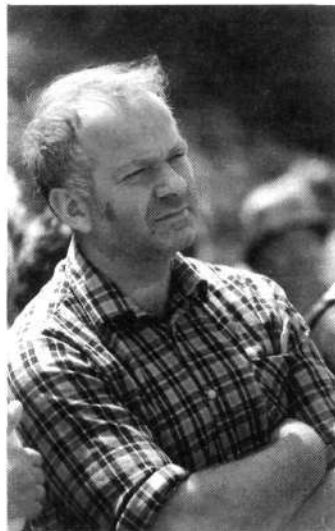
Vsak čas pozna svoje zakonitosti, kot pesek peščene ure curlja skozi prste in dušo. Še vedno je pred njim bodočnost, leta ne pomenijo veliko, služijo lahko kot kažipot na skrivenčeni poti. Če ga bodo potrebovali, je nekoč ves ponižen (pa ni vedno tak) pripomnil na prigo-

varjanje kolegov; v tem primeru bo še rad zraven.

Le zime in snega nekako ne ceni preveč, duhovni varuh Kocbekove dediščine, v tem obdobju si polni baterije za poznejši čas. V Mozirju ga je videti, poleti pa bodo planinske steze znova čutile njegov korak. Aubrecht in planine – kot bi govoril o enem in istem. Planine so njegove intimne prijateljice. Prav prijateljstvo pa je čutnost, ki se vrača. Tudi zato in prav zato je sedemdesetletnik **Martin Aubrecht** odprta knjiga planinskih skrivnosti.

Edi Mavrič-Savinjčan
Foto: Ciril Sem

Jože Mežnar šestdesetletnik (rojen 30. 3. 1939)

»Kako hitro teče čas,« je bila prva misel, ki se mi je utnila, ko me je predsednica društva obvestila, da je Jože dopolnil šestdeset let. Predlagala je še, da ga skupaj z Zdenko, našo računovodkinjo, obiščemo in presenetimo na njegovem domu v Žabčah prav na jubilejni dan. »Seveda grem zraven,« sem dejal; saj sva – tako rekoč skoraj istočasno, pred tridesetimi leti, prišla v tedanji odbor Planinskega društva Tolmin: jaz kot srednješolski in planinsko obetajoči mulc, Jože pa že zrel mladi mož z nekajletnimi delovnimi izkušnjami.

Pred tem je bil od leta 1957 do 1968 član planinskega društva na Jesenicah, kamor ga je z rojstnega Grahovega ob Bači vlak prvič odpeljal skozi bohinjski predor, okno v svet za številne mlade ljudi iz Baške grape. Gorenjski železarski center je spričo zaostalosti domače občine tudi Jožetu predstavljaj edino pot do srednje izobrazbe in kruha. Zaradi zgodnje očetove smrti mu je bilo usojeno vse korake proti temu cilju opraviti veliko bolj smelo in samostojno kot bi jih sicer. Leta 1966 je na Jesenicah končal tehnično šolo metalurške stroke. Svoj tolminski domicil je utrdil šele po letu 1968, ko je prejšnje delo pri Podjetju za popravilo voz in strojev ŽTP Ljubljana zamenjal s stalno zaposlitvijo v podjetju Metalfleks, se naselil v Tolminu in kasneje spletel gnezdo v bližnjih Žabčah. Tu je ob delu doštudiral na višji šoli za organizacijo dela in leta 1997 dočkal upokojitvev.

Od leta 1969 torej beleži naša kronika njegovo odborniško delo znotraj PD Tolmin. Sprva smo ga spoznali kot aktivnega sotrudnika planinske sekcije v Metalfleksu in navdušenega ljubitelja gorskega

Uršlja gora

VERA PIPAL

*Tam na vrhu Uršlje gore
lučka vsako noč gori.
Ta ponosna lepota
menda res prav malo spi.*

*Dečva rada opazuje.
Svet koroški rada ima.
Včasih Triglav občuduje,
a le redko vidi ga.*

*Dragi so ji vsi sosedje:
Peca, Raduha, Golté,
še vrhovi preko meje
ji ogrevajo srce.*

*Kmalu se bo preoblekla,
snežni plašč si snela bo.
Na poletje bo v rdečem,
ko šenturšeljce cveto.*

sveta: te omamne podobe, ki jo je v rojstnem kraju, obdanem z vzpetinami, uzrl že kmalu po rojstvu in ga veseskozi spremlja. Potem smo ga v začetku osemdesetih let srečevali kot aktivista v gospodarskem odseku, kjer je leta 1987 postal vodja in je to s krajšo prekinitvijo ostal do danes. Leta 1980 ga spet najdemo v izvršilnem odboru PD, kjer je bil nato od leta 1982 do danes brez prekinitve. Nehote dokazuje, da šestdesetletnica še ni starost, pri kateri bi človek opustil načrte, povezane s prihodnostjo. Skoraj na vsakem sestanku odbora nas presenetijo z novimi investicijskimi predlogi in idejami za gospodarski razcvet društva, še posebno pa naše postojanke na planini Razor. Vmes s številnimi planinskimi turami, celo na štiritisočake Centralnih Alp, dokazuje svojo planinsko »pravovernost«. Potrdil jo je tudi s presajanjem ljubezni do gora na svoje najbližje.

Jože, naj ti prelesti »nekoristnega« sveta še veliko let krepijo zdravje in duha!

Žarko Rovšček

Pred 50-letnico PD Gozd Martuljek

Planinsko društvo Gozd Martuljek ima 335 članov. Leto 1998 je za nami in lahko rečemo, da je bilo društvo dejavno vse leto kljub temu, da nimamo tiste »ta prave« gospodarske dejavnosti.

Ob začetku letošnje planinske sezone smo se vključili v akcijo pomladanskega čiščenja in urejanja okolja. Naši mladi planinci so se pridružili ekipi, ki je tekla »Tek miru od Tromeje proti Ljubljani«.

Organizirali smo deset izletov in pohodov. Zadnji izlet smo namenili našim starejšim planincem. Tudi druge želimo navdušiti za zdravo življenje in gibanje v naravi, zato smo se ponovno vključili v projekt »Šport za vse«.

Skrbimo za tekoče vzdrževanje bivaka, teniškega igrišča in plezalne stene. To leto nam je uspelo izvesti tudi smučarske in sankaske tekme s številno udeležbo.

Vzdržujemo planinske poti, letos pa bomo skupaj z markacisti Planin-

ske zveze Slovenije popravili pot v smeri Kačji graben-Lipna Špica-Špik.

V letošnjem letu bomo praznovali tudi 50-letnico delovanja društva. Organizirali bomo nekaj aktivnosti, s katerimi bomo obletnico čim lepše in slovesno počastili.

Predsednica
Oti Mertelj

20 let PD Tabor

Dne 17. aprila je bila slavnostna akademija ob 20-letnici Planinskega društva Tabor (PV 1980/510), in sicer v dvorani krajanov v Taboru. Dvorana je bila kar polna, na ogled so bili panoji s slikami iz zgodovine društva, oder pa je bil scensko zelo lepo oblikovan za ta slavnostni trenutek.

V vabilu so zapisali: »Slovenska zemlja je bogato obdarjena z višavjem najrazličnejših oblik in velikosti. Že mlad bi moral začeti, kdor bi hotel prepešati in spoznati ves ta pestro razgibani svet od zelene-ga Pohorja do sončnih Brd, pa od kočevskih hribov do zadnjih vršacev Julijcev. Taborski planinci počenjamo to že dvajset let, zato vas vabimo, da skupaj proslavimo ta praznik s svečano akademijo.«

Na začetku so Savinjski rogisti zaigrali dve pesmi, druga je bila Aljažev Triglav, ki naj bi bila naša planinska himna. Sodelovali so učenci osnovne šole, kulturno in

pevsko društvo (moški in mešani pevski zbor) Tabor, vmes pa je mladi **Gašper Jazbinšek** raztegnil meh diatonične harmonike. Za zaključek so mladi prikazali posrečen skeč, kako se naj gre v hribe – domiselno in preprosto. Na kratko je delo društva predstavil predsednik **Dani Topovšek**. Osrednjo besedo so zaupali tajniku SMDO, ki jim je izročil še pisno priznanje Savinjskega meddruštvenega odbora (št. 55) ob njihovi obletnici. Županja nove občine Tabor **Vida Slakan** jim je za delo čestitala in jim v znak priznanja podarila 1000 razglednic z motivom znane Kravice (906 m) in kočje. Spominsko darilo jim je prinesel **Toni Sitar** iz Planinskega društva Vransko. Po koncu akademije so domači sponzorji pripravili bogato obloženo mizo s pečenim kruhom iz krušne peči dveh domačink in tako je lahko med udeleženci teklen prijeten klepet.

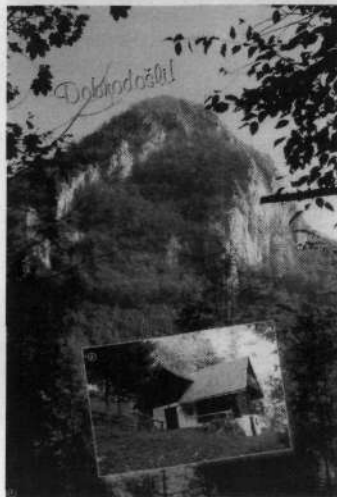
Upajmo, da bodo tudi v naslednjih letih skrbeli za pota do svoje Zajčeve kočje (742 m) in na razgledno Kravico, ki ima tudi plezalne smeri in je bila posneta za predvajanje na televiziji.

B. J.

Občni zbor PD Šentjur

V hotelu Žonta v Šentjurju je bil 26. marca letni občni zbor PD Šentjur, ki ga je uvedel kulturni spored, nato pa je predsednik društva **Ivan Straže** predstavil društveno delovanje od zadnjega občnega zbora leta 1997. Ta čas je društvo za razgledni stolp na Resevni uspelo s pomočjo sponzorjev nabaviti in postaviti vrtljiv daljnogled, vreden 750.000 tolarjev, v koči na Resevni so posodobili kuhinjo, do kočje pa napeljali vodovod, elektriko in telefon ter postavili javno telefonsko govornico. Ker so vlomilci na koči in v njej napravili za 300.000 tolarjev škode, je bilo treba objekt še dodatno zavarovati, kar je tudi stalo nekaj denarja.

PD Šentjur je organiziralo več pohodov, največ planincev se je udeležilo tistih na Golico, Menino planino in Okrešelj. Lanskega novembra je bil na Resevni gost alpi-

Razglednica Kravice in Zajčeve kočje, ki jo je planincem podarila občina Tabor.